

Arrest

nr. 321 728 van 17 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 13 februari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 4 februari 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van O. TODTS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In de nota worden de niet betwiste gegevens als volgt weergegeven:

“Verzoekster, van Burundese nationaliteit, diende op 18.12.2024 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Belgische autoriteiten. Zij verklaarde eerder een verzoek te hebben ingediend in Duitsland. Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat eerder een VIB indiende in Kroatië op 22.08.2022 en in Duitsland op 30.08.2022.

Zij werd in het kader van haar VIB gehoord op 15.01.2025. Ze verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Zij stelde dat haar vader Niokindi Vianney (ov nr. 9577344) in Brussel verblijft en in een lopende

procedure om internationale bescherming zit. Ze verklaarde verder dat ze 2 broers heeft die in Oudenaarde verblijven: Niyokindi, Yvan (ov nr. 8845949) is intussen erkend als vluchteling en Iteriteka, Roi Salomon (ov nr. 9513712) die momenteel nog in een lopende procedure om internationale bescherming zit. Zij stelde dat ze samen met haar zus naar België reisde. Haar zus, Irumva Osiane (ov nr. 10126464) diende op eigen naam een VIB in en verblijft in hetzelfde opvangcentrum als verzoekster. Zij verklaarde dat ze een goede relatie heeft met haar familieleden maar dat ze elkaar niet helpen, ze is volledig afhankelijk van het opvangcentrum.

Verzoekster kon tijdens het persoonlijk onderhoud geen identiteitsdocumenten voorleggen, ze stelde dat ze haar documenten in augustus verloor in Kroatië of Duitsland.

Zij verklaarde dat ze Burundi op 08.08.2022 heeft verlaten, ze reisde per vliegtuig via Ethiopië en Turkije naar Servië. Verzoekster stelde dat ze 2 dagen in Servië verbleef en vervolgens per bus en te voet naar Bosnië reisde op 11.08.2022. Ze verbleef er 9 of 10 dagen in een opvangcentrum. Ze trok verder per taxi en bus naar Kroatië waar ze eind augustus 2022 aankwam. Zij verklaarde dat ze slechts op doorreis was in Kroatië, ze stelde dat ze haar vingerafdrukken gaf maar dat ze er geen VIB indiende.

Ze reisde per trein en bus verder via Slovenië, Italië en onbekende landen naar Duitsland. Zij verklaarde dat ze van 30.08.2022 tot 17.12.2024 in Duitsland verbleef.

Zij verklaarde dat ze een VIB indiende in Duitsland maar dat ze nooit een antwoord op haar verzoek kreeg. Op 17.12.2024 reisde betrokkene per bus naar België.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd haar gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom zij een VIB indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of zij omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Verzoekster antwoordde dat ze naar België kwam en hier een VIB indiende omdat de mensenrechten hier worden gerespecteerd en omdat haar familie hier woont. Ze uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat ze er slecht behandeld werden, ze werden er geslagen, naar de gevangenis gestuurd en kregen er geen eten. Zij stelde ook bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Duitsland omdat het niet haar doel was, ze wilde naar België komen. Zij stelde dat ze probeerde door Duitsland naar België te reizen maar telkens werd tegengehouden door de politie. Ze dreigden haar naar Burundi terug te sturen en om die reden diende ze een VIB in Duitsland in.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde verzoekster in goede gezondheid te zijn.

Op 15.01.2025 verstuurde het Bestuur een terugnameverzoek naar de Kroatische en Duitse instanties.

De Duitse instanties stemden op 16.01.2025 in met dit verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Ze vroegen verzoekster over te dragen via de luchthaven van Hamburg en hen hiervan minstens 7 werkdagen vooraf van in kennis te stellen. Zij stelden verder dat zij zich dient aan te melden bij LAB Oldenburg, Klostermark 70-80, 26135 Oldenburg.

Het Bestuur weigerde verzoekster op 06.02.2025, onder een bijlage 26quater, het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissing.

Er werd diezelfde dag een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

Verzoekster werd op 11.02.2025, onder een bijlage 10bis, in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs, geldig tot 10.04.2025.

De overdracht aan de Duitse instanties staat gepland op 19.02.2025.”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving, genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel, van machtsafwending en machtsoverschrijding, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2, 17 en 18(1) van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM en van artikel 4 EU-Handvest.

Verzoekster betoogt dat zij bij haar verhoor door de DVZ onvoldoende tijd heeft gekregen om haar problemen in Duitsland uit een te zetten. Zij stelt dat het niet zo eenvoudig is om bewijselementen aangaande de tekortkomingen in Duitsland te bekomen. Zij verwijst naar objectieve informatie over de situatie in Duitsland die aanwijzen dat er mishandelingen zijn van asielzoekers. Zij stelt vast dat verweerder de problemen die zij in Kroatië ondervond, niet ernstig heeft geanalyseerd, niettegenstaande talrijke verslagen en rapporten de systematische tekortkomingen in het Duits opvangsysteem voor asielzoekers bevestigen. Verweerder zou geheel voorbij gaan aan de realiteit voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland, te weten de algemene tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen; de toegang tot tolken en juridische hulp en de moeilijkheden die lokale ngo's ondervinden om gratis diensten aan te bieden, waaronder basisrechtsbijstand. Zij besluit bij overdracht naar Duitsland een risico te lopen op onmenselijke en vernederende behandeling.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel, van machtsafwending en machtsoverschrijding van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2, 17 en 18(1) van de Dublin III-Verordening, evenals van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 EVRM.

Verzoekster verwijst naar haar in België verblijvende familie en stelt dat de bestreden beslissing geen melding maakt van haar vader, V. N., terwijl dit wel vermeld staat in de beslissing van haar zus. Zij stelt dat er rekening gehouden dient te worden met haar in België verblijvende familie van wie zij emotionele steun krijgt, zelfs als het niet gaat om financiële steun. Zij verwijst tevens naar de medische toestand van haar vader en stelt hieromtrent dat het van belang is dat hij steun krijgt van zijn dochters.

Beide middelen worden gezamenlijk behandeld.

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening wordt slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel EU-Handvest en artikel 3 EVRM. Dus dient de verzoekster aannemelijk te maken bij een overdracht aan Duitsland vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28februari 2008, Saadi/Italië, § 132)

In de bestreden beslissing wordt zowel gemotiveerd over de algemene situatie in Duitsland voor verzoekers van internationale bescherming die in het kader van de Dublinprocedure worden overgebracht, als met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekster op basis van de elementen die zij in haar Dublinverhoor heeft aangereikt. Omtrent de verklaringen van verzoekster wordt in de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd (eigen vetschrift).

Met betrekking tot de hangende asielaanvraag motiveert verweerder:

***“De Duitse instanties stemden op 16.01.2025 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2) 51 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.*”**

Dit betekent dat haar verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Duitse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek."

Met betrekking tot het non-refoulementbeginsel motiveert verweerder:

"Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Met betrekking tot het overdracht-akkoord motiveert verweerder:

"We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 16.01.2025 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Duitse grondgebied.

Wij benadrukken dat Duitsland verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren."

Met betrekking tot verzoeksters verklaring om niet te worden overgedragen aan Duitsland motiveert verweerder:

"Betrokkene verklaarde dat ze een verzoek om internationaal bescherming indiende in België omdat België mensenrechten respecteert en omdat haar familie hier woont. Ze uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat het niet haar doel was, ze wilde altijd naar België komen. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat haar verzoek dient te worden behandeld. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden

vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule."

Met betrekking tot de in België verblijvende familieleden motiveert verweerder:

Wat betreft de aanwezigheid van haar familieleden verwijzen we naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. **Als meerderjarige kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als "gezinslid" van haar vader en eveneens meerderjarige broers.** Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. **We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid.**

Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven. de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. **We benadrukken hierbij dat we momenteel niet beschikken over concrete elementen die een afhankelijkheidsrelaties tussen betrokkene en haar familieleden aantonen.** Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen. toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013."

Met betrekking tot de asielprocedure motiveert verweerder:

"Betrokkene stelde dat ze probeerde door Duitsland naar België te reizen maar telkens werd tegengehouden door de politie. Ze dreigden haar naar Burundi terug te sturen en om die reden diende ze een verzoek om internationale bescherming in Duitsland in. **We benadrukken we dat betrokkene wel de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Duitsland en dat, indien ze geen verzoek wou indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Duitsland weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekenden partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.** Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1) a van Richtlijn 2013/32/EU.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, Marlene Stiller and Paula Hoffmeyer-Zlotnik "Asylum Information Database - Country Report Germany" - 2023 update, laatste update in 05.06.2024, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany> een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen. (AIDA P 71 , There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.)."

Met betrekking tot het recht op opvang motiveert verweerder:

“Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang vanaf het moment dat ze om internationale bescherming verzoeken en dit zolang hun procedure loopt. (AIDA p. 131) Het rapport vermeldt dat de Levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. In 2022 gingen de omstandigheden in de Duitse opvangcentra in het algemeen achteruit door overbevolking die grotendeels een gevolg was van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan, deze situatie bleef bestaan in 2023 (AIDA p. 151, The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs). Hierdoor zijn er sinds 2022 noodopvangplaatsen bijgekomen, vaak in tenten. De omstandigheden in deze noodopvang zijn minder goed dan in de reguliere opvangcentra. De Duitse overheid heeft voor 2024 een budget van 1.3 miljard euro uitgetrokken voor de federale staten om in opvang te kunnen voorzien. (AIDA p. 17.18). We zijn van oordeel dat bovenstaande niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Met betrekking tot de medische verzorging motiveert verweerder:

“Betrokkene verklaarde dat in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich de eerste 18 maanden beperkt tot 'noodzakelijke verzorging' voor acute ziektes of pijn de term 'noodzakelijke verzorging' niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA P. 1 Bl). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.”

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten.”

Verzoekster slaagt er met haar betoog niet in een begin van bewijs van een schending van artikel 3 EVRM ingeval van terugkeer naar Duitsland te leveren. De rapporten die zij aanhaalt en bijbrengt leiden niet tot de conclusie dat er in Duitsland sprake zou zijn van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 EVRM. Zij toont evenmin een bijzondere band van afhankelijkheid aan met haar in België verblijvende familie, al dan niet erkend vluchteling. Zij blijft verder in gebreke aan te tonen welke bijzondere steun haar vader van zijn dochters nodig heeft die hij niet van zijn zonen zou kunnen krijgen.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan bij overdracht naar Duitsland van opvang verstoken zal blijven. Uit de uiteenzetting supra blijkt dat verweerder heeft onderzocht of verzoekster, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Duitsland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. Zij toont evenmin aan dat er geen overdrachten meer naar Duitsland zouden mogen plaats vinden.

Er dient verder te worden opgemerkt dat zij haar verklaringen over mishandelingen van asielzoekers in Duitsland en noch minder haar voorgehouden slechte ervaringen aldaar niet staakt met een begin van bewijs, noch hieromtrent bij voorliggend verzoekschrift verdere informatie verstrekt. Zij beperkt zich dienaangaande tot een ongestaafd betoog en brengt geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan om haar betoog kracht bij te zetten.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Uit het AIDA-rapport, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en door verzoekster aangehaald in haar verzoekschrift, blijkt niet dat er sprake is van dermate structurele tekortkomingen in de Duitse procedure aangaande verzoeken om internationale bescherming noch blijkt dat verzoekster er op een onmenselijke manier zou behandeld worden.

Een schending van de door verzoekster aangehaalde rechtsbepalingen en -beginselen wordt niet aangetoond. De twee middelen zijn niet ernstig.

3.2.2. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2, 17 en 18(1) van de Dublin III-Verordening, evenals van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing eveneens een beslissing tot terugleiding naar de grens omvat conform artikel 51/5 §4 van de Vreemdelingenwet die eveneens voor beroep vatbaar is. Zij stelt dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat omtrent de noodzaak tot terugleiding.

Artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet biedt de verwerende partij twee mogelijkheden wanneer zij vaststelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een VIB dat door een vreemdeling in het Rijk werd ingediend en dat deze vreemdeling derhalve dient te worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Zij kan ervoor opteren de betrokken vreemdeling de mogelijkheid te bieden om, binnen een bepaalde termijn, vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat en zij kan ervoor kiezen om geen dergelijke termijn toe te staan en de betrokken vreemdeling zelf over te brengen naar de verantwoordelijke lidstaat. In deze heeft verweerder ervoor geopteerd om verzoekster geen termijn toe te staan om vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing en besloten om deze beslissing gedwongen uit te voeren. Hierdoor schendt verweerder artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet niet. In de bestreden beslissing worden vervolgens de feitelijke en juridische motieven uiteengezet waarom Duitsland, conform de Dublin III-Verordening, de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van verzoeksters VIB. In de mate verzoekster verweerder verwijt niet te hebben gemotiveerd waarom er geen termijn om het grondgebied te verlaten werd toegekend dient te worden opgemerkt dat samen met de bestreden beslissing aan verzoekster een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats werd ter kennis gebracht en dat verweerder in die beslissing, met verwijzing naar artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, heeft uiteengezet waarom zij het nodig acht om verzoekster zelf zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden om de effectieve overdracht te waarborgen:

“Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten."

Verzoekster maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het derde middel is niet ernstig.

3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend vijftientig door:

M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. REMY, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

L. REMY

M. MILOJKOWIC